

Arrest

nr. 79 140 van 13 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaten D. ANDRIEN & E. VINOIS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het sjiietisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van Kerbala in Zuid-Irak. Uw familie zou in Kerbala en in Bagdad een stoffenwinkel uitbaten. U zou in 1994 naar Bagdad zijn verhuisd waar u in de stoffenwinkel van uw familie zou hebben gewerkt. Uw vader zou de zaak in Kerbala hebben verdergezet. Sinds 2009 zou u regelmatig dreigbrieven hebben aangetroffen in jullie winkel in Bagdad. U zou in de brieven zijn bevolen uit de stoffenhandel te stappen en Bagdad te verlaten. Ook uw vader zou enkele gelijkaardige dreigbrieven hebben ontvangen met het bevel Kerbala te verlaten. Jaloezie zou aan de grondslag hebben gelegen van deze dreigementen. Op 1 februari 2010 zou u samen met uw broer Jafar zijn ontvoerd. Uw kidnappers zouden ook de auteurs zijn

geweest van de dreigbrieven die jullie eerder al hadden ontvangen. Na betaling van een gedeelte van het losgeld door uw vader zou u op 15 maart 2010 zijn vrijgelaten. Uw broer zou zijn vermoord. Op 18 maart 2010 zou u bij de politie klacht hebben neergelegd naar aanleiding van uw ontvoering. Uit vrees hetzelfde lot te zullen ondergaan als uw broer zou u beslist hebben Irak te verlaten. Op 18 april 2010 zou u, in bezit van uw Iraaks paspoort, vanuit Bagdad een vlucht naar Istanbul (Turkije) hebben genomen. Vervolgens zou u op 25 april 2010 met een vervalst paspoort naar een Europees land zijn doorgereisd en verder naar België. Op 26 april 2010 verklaarde u zich vluchteling voor de Belgische asielinstanties.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) nam op 30 september 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw asielrelaas geen betrekking heeft op één van de vijf criteria van de Conventie van Genève. Ook werd uw vluchtrelaas onvoldoende geloofwaardig bevonden vanwege tegenstrijdige, onsamenhangende en incoherente verklaringen. Op 4 november 2010 diende u hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die op 21 januari 2011 de beslissing van het CGVS volgde.

Op 9 mei 2011 heeft u zich een tweede keer vluchteling verklaard in België. U bent niet naar Irak teruggekeerd. Ter staving van uw huidige asielaanvraag legde u een document neer van uw aangifte bij de politie in Bagdad na uw ontvoering in maart 2010. Ook legde u een nieuwe dreigbrief neer, gedateerd op 11 januari 2011, die uw familie na uw vertrek uit Irak zou hebben ontvangen van uw belagers.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt. Ook komt u niet in aanmerking voor een beschermingsstatus zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, toegekend op basis van de algemene toestand in uw regio.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw vluchtrelaas, naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag vreemd aan de criteria van de Vluchtelingenconventie werd bevonden. Uw relaas werd bovendien onvoldoende coherent noch geloofwaardig bevonden waardoor u evenmin de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet kon worden toegekend. In het kader van uw tweede asielaanvraag beroep u zich nog steeds op dezelfde vluchtmotieven en legt u enkel twee nieuwe documenten neer. Beide documenten kunnen - gelet op de eerdere vaststellingen - niet volstaan om u alsnog de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Omtrent de authenticiteit van het document van aangifte bij de politie van Bagdad (dd. 18 maart 2010) moet vooreerst worden opgemerkt dat het een kopie betreft en geenszins een origineel (zie gehoorverslag CGVS, tweede asielaanvraag, p. 2 bis) waardoor de bewijswaarde zeer gering is. Vervolgens blijkt deze kopie meerdere malen te zijn gekopieerd (zie gehoorverslag CGVS, tweede asielaanvraag, p. 3 bis) waardoor het document van een slechte kwaliteit is. Verder verklaarde u dit document per e-mail te hebben ontvangen van uw buurman in Bagdad (zie gehoorverslag CGVS, tweede asielaanvraag, p. 2 bis). Echter, op de kopie is geen e-mailadres te bespeuren. Hierdoor kan de oorsprong van het document moeilijk worden achterhaald. Voorts verklaarde u dat de aangifte melding maakt van het feit dat u werd beschoten in Bagdad (zie gehoorverslag CGVS, tweede asielaanvraag, p. 2 bis). Echter, gedurende uw eerste asielaanvraag maakte u op geen enkele moment gewag van een schietincident wel van een ontvoering. (zie gehoorverslag CGVS, eerste asielaanvraag, p. 9-18 en vragenlijst van het CGVS opgesteld door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, 28/04/2010, p. 2). Het is dan ook bijzonder merkwaardig dat u plots een klacht neerlegt met verklaringen opgetekend door de politie dat er op u én op uw gezin zou zijn geschoten.

Ook merkwaardig is de vaststelling dat u deze klacht niet eerder gedurende uw eerste asielprocedure heeft voorgelegd. Immers, uzelf verklaarde nog tijdens uw verblijf in Irak, na uw vrijlating door uw ontvoerders, op 18 maart 2010 eigenhandig naar de politie te zijn gestapt voor aangifte (zie gehoorverslag CGVS, tweede asielaanvraag, p. 2 bis). Uw uitleg als zou u de klacht niet eerder hebben kunnen voorleggen vanwege uitstel van aflevering door de politie is weinig overtuigend. Het is weinig geloofwaardig dat de politie pas in januari 2011 de bereidwilligheid zou hebben getoond een afschrift af te leveren van een gebeurtenis die zich in maart 2010 heeft voorgedaan en die enkel en alleen is opgesteld op basis van uw eigen verklaringen. Het is dan ook een raadsel waarom de politie pas in januari 2011 plots de beslissing zou hebben genomen u een afschrift te geven van dergelijk document (zie gehoorverslag CGVS, tweede asielaanvraag, p. 2 bis, p. 3). Overigens blijkt uit de inhoud van de klacht dat deze volledig is gebaseerd op uw verklaringen, niets meer en niets minder, en dus zowiezo weinig bewijskracht heeft.

Alsook legde u een nieuwe dreigbrief neer, gedateerd op 11 januari 2011, die uw familie na uw vertrek uit Irak zou hebben ontvangen van uw belagers. Ook deze brief roept ernstige vragen op. Zo blijkt uit de vertaling dat het eerder om een politiedocument gaat, waarin zij opnieuw uw verklaringen - als zou u vanwege uw financiële situatie worden bedreigd en het risico lopen gedood te worden - op papier hebben gezet. Er gaat geen enkel dreigement uit van deze brief zélf waardoor moeilijk kan worden gesteld dat het een dreigbrief betreft (zie gehoorverslag CGVS, tweede asielaanvraag, p. 3 bis). Andermaal zijn het enkel uw eigen verklaringen die werden geattesteerd. Overigens kan de oorsprong van dit document moeilijk worden achterhaald. Eenieder kan een dergelijke brief opstellen. Het is volledig met de hand geschreven op een afgescheurd stuk papier, enkel voorzien van twee stempels, maar niet ondertekend. Bovendien heeft een dergelijk stuk slechts waarde indien het ondersteund wordt met een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is.

Uit bovengaande vaststellingen dient besloten dat de nieuwe elementen die u heeft aangebracht de eerder beslissing van het CGVS niet kunnen ombuigen en uw geloofwaardigheid niet kunnen herstellen.

Tot slot, naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Kerbala in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

UNHCR adviseerde reeds in april 2009 om voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis te maken en riep niet op tot het bieden van een complementaire vorm van bescherming op basis van herkomst uit Zuid-Irak (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en "Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" van juli 2010). Intussen werden geen nieuwe richtlijnen vrijgegeven door UNHCR.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in vergelijking met 2010 relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

In het zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Milities blijven in het zuiden kleinschalige aanslagen plegen die hoofdzakelijk gericht zijn op de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Sporadisch werden er een aantal belangrijke aanslagen gepleegd zoals de aanslagen op sjiietische pelgrims in Kerbala en Najaf.

U komt uit de provincie Kerbala in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm en stabiel is. Het aantal incidenten waarbij burgers het slachtoffer worden van geweld is laag in deze provincie. Kerbala blijkt één van de zuidelijke provincies te zijn waar het minst aantal veiligheidsincidenten voorkomen. De sporadische incidenten die zich voordoen zijn - zoals hierboven reeds werd aangegeven - in hoofdzaak gericht tegen sjiietische pelgrims en concentreren zich voornamelijk in het Zuidelijk deel van de stad Kerbala, waar zich de sjiietische heiligdommen bevinden. Voor het overige zijn er geen meldingen van noemenswaardige incidenten in Kerbala en is de situatie er rustig en stabiel.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Kerbala, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Kerbala, in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Kerbala aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien

voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6 voorlaatste alinea van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet), van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van het beginsel van de bewijskracht die aan akten dient verleend te worden en de regels die de bewijslast bepalen, voortvloeiend uit artikel 1315 van het burgerlijk wetboek, artikel 870 van het gerechtelijk wetboek.

Verzoeker is het niet eens met de beoordeling in de bestreden beslissing van de nieuwe elementen.

Aangaande het document van aangifte bij de politie van Bagdad herneemt verzoeker zijn eerdere verklaringen dat hij het origineel niet kan verkrijgen daar dit bij het politiebureau blijft en dat dit stuk als 'attached document' per email werd doorgestuurd. Verzoeker opende dit document en kon het dan afprinten. Verzoeker is van mening dat zijn verklaringen geenszins onverenigbaar zijn met de verklaringen die hij voor de politie hield. Nu de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde dat verzoeker dit document niet eerder tijdens de procedure kon neerleggen, is dit debat definitief afgesloten en is het verwijt van de Commissaris-generaal dat hij dit document niet eerder neerlegde niet dienend. Verzoeker bevestigt dat de klacht enkel op basis van zijn verklaringen werd opgesteld, maar betwist dat het hierdoor sowieso weinig bewijskracht heeft.

Aangaande het document van 11 januari 2011 stelt verzoeker dat dit document het bewijs is dat hij een dreigbrief kreeg en een soort legalisatie is van de dreigementen waarvan verzoeker slachtoffer is. Verzoeker voert aan dat hij niet werd geconfronteerd met de kritiek over dit document wat een schending van artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 uitmaakt. Dit document spreekt over een dreigbrief wat de actualiteit van zijn vrees aantoon, aldus nog verzoeker.

Verweerder schendt de regels die de bewijslast bepalen voortvloeiend uit artikel 135 van het Burgerlijk Wetboek, artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek en de artikels 195, 196 en 197 van het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status.

Verzoeker volhardt dat hij omwille van zijn beroep deel uitmaakt van een welbepaalde risicogroep en stelt deel uit te maken van een sociale groep en verwijst dienaangaande naar UNHCR-richtlijnen.

“Uit deze lectuur, kan enkel afgeleid worden dat het bestreden arrest artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève schendt door niet vast te stellen dat een welbepaalde groep van rijke lui geïdentificeerd wordt in Kabul, en dat deze groep vervolgd wordt.”

Verzoeker argumenteert waarom hij, die behoort *“tot een heel zwaarwichtige familie in de stoffenhandel”* in de negatieve aandacht staat van terroristen.

2.1.2. Verzoeker legt ter terechtzitting bijkomende stukken neer: kopie aanvraag 9ter, bewijs van email, schrijven van buurman met vertaling, identiteitskaart van buurman met vertaling, klacht neergelegd op politiekantoor met vertaling.

2.2.1. Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR stelt de Raad vast dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

2.2.2. Waar verzoeker de schending inroept van artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat dit artikel bepaalt: *“Hij die de uitvoering van een verbintenis vordert, moet het bestaan daarvan bewijzen. Omgekeerd moet hij die beweert bevrijd te zijn, het bewijs leveren van de betaling of van het feit dat het*

tenietgaan van zijn verbintenis heeft teweeggebracht.” Daar dit artikel enkel betrekking heeft op een verbintenisrechtelijke context kan het niet nuttig worden ingeroepen in de asielprocedure aangezien er geen sprake is van een verbinteniscontext tussen de overheid en de asielzoeker.

Ook de aangevoerde schending van artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek, dat bepaalt: *“Iedere partij moet het bewijs leveren van de feiten die zij aanvoert”*, is niet dienstig daar de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal op eigen regelen gegrond is zodat het Gerechtelijk Wetboek niet het gemeen recht is dat toepasselijk is. Artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek is als dusdanig niet van toepassing op de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal.

2.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

In de mate dat verzoeker herhaalt dat hij behoort tot een sociale groep en kritiek uitoefent op *“(…) het bestreden arrest [dat] artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève schendt door niet vast te stellen dat een welbepaalde groep van rijke lui geïdentificeerd wordt in Kabul (sic), en dat deze groep vervolgd wordt (…)”* dient verzoeker erop te worden gewezen dat bij arrest 54 712 van 21 januari 2011 van de Raad geoordeeld werd als volgt:

“Verzoeker voert aan dat hij behoort tot een sociale groep. Verweerder repliceert in deze met recht dat verzoeker niet aantoont dat hij gezien zijn behoren tot een familie van stoffenhandelaars als lid van een sociale groep moet worden beschouwd. Het louter behoren tot een economische groep, met name deze van ‘de stoffenhandelaars’ is geenszins afdoende om te worden beschouwd als sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de vreemdelingenwet. Zo wordt een groep volgens voormeld wetsartikel geacht een specifieke sociale groep te vormen als ondermeer (i) leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate

fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en (ii) de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. De groep van 'de stoffenhandelaars' beantwoordt niet aan deze definitie.

Uit verzoekers verklaringen zoals afgelegd tijdens het gehoor bij het CGVS en zoals geciteerd in het verzoekschrift blijkt duidelijk dat geld het enige was waar het zijn ontvoerders om te doen was. Verzoeker bevestigt dit uitdrukkelijk waar hij stelt: "Verzoeker was dus persoonlijk gezocht en zijn vervolgers waren enkel geïnteresseerd in geld" (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.7-8)."

Gelet op de kracht van gewijsde van voormeld arrest komt het verzoeker niet toe middels onderhavig verzoekschrift zich ten aanzien van voormeld arrest te verweren.

Inzake de aangifte bij de politie te Bagdad op 18 maart 2010 blijkt dat dit document melding maakt van een klacht omwille van het feit dat verzoeker het slachtoffer was van een schietincident (zie ook vertaling gevoegd bij het ter terechtzitting neergelegde document). Uit de lezing van verzoekers verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn eerste asielaanvraag (map eerste asielaanvraag, gehoor CGVS, p.10; zie ook vragenlijst) blijkt echter dat hij geen melding maakte van een schietincident waarvan hij (en zijn familie) (gehoor CGVS, 9 september 2011, p.2b) het voorwerp zou hebben uitgemaakt. Het feit dat verzoeker geen melding maakte van dergelijk belangwekkend incident ondergraaft op manifeste wijze de authenticiteit van het bijgebrachte document.

Verzoekers verweer inzake de "dreigbrief", gedateerd 11 januari 2011, is niet dienstig om de omstandige en pertinente motivering van de bestreden beslissing dienaangaande te weerleggen. Dit onderdeel van de bestreden beslissing wordt derhalve door de Raad overgenomen.

De ter terechtzitting bijgebrachte stukken kunnen niet leiden tot een andere oordeelsvorming aangezien ze niet dienstig zijn (kopie 9ter), gesolliciteerd zijn (schrijven van buurman en diens identiteitskaart), reeds hoger werden besproken (klacht politiekantoor van 18 maart 2010) dan wel niet nuttig (bewijs van email).

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.1. Verzoeker voert aan dat hij recht heeft op een grondig onderzoek van zijn relaas in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft artikel 48/4, § 2, a) en b) toont zijn relaas aan op welke wijze hij in zijn geval zou kunnen gefolterd en gedood worden. Verzoeker kreeg immers reeds dreigbrieven, werd ontvoerd en zijn broer werd gedood. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) behoudt verzoeker zich het recht voor om de veiligheidssituatie in Kerbala door middel van geactualiseerde documentatie te beschrijven. Verzoeker meent dan ook in ondergeschikte orde in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Gelet op de vaststellingen in het hogervermeld arrest 54 712 van de Raad inzake verzoekers eerste asielaanvraag (zie overwegingen 2.3.7.) waarbij besloten werd dat verzoekers relaas geloofwaardigheid ontbeert, alsook de vaststellingen *sub* 2.2.3. inzake de bij onderhavige asielaanvraag bijgebrachte documenten, dient besloten te worden dat verzoekers relaas niet plausibel is zodat hij niet aannemelijk maakt in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b).

Verzoeker brengt evenmin dienstige elementen aan die de omstandige motivering omtrent de situatie in de provincie Kerbala, Zuid-Irak, vermag te weerleggen. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier (zie landeninformatie) en de landeninformatie gehecht aan verweerders nota.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS